

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. H.**
státní příslušnost Ukrajina

Ostrava, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. MV-29487-2/OAM-2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. MV-29487-2/OAM-2020, jímž žalovaný správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 2. 2020 dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zastavil.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, neprovedl s ním žádný pohovor, na který se on spoléhal, a tedy mu neumožnil sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný jej ani nevyzval k doplnění údajů, a ani mu neumožnil jiným vhodným způsobem tyto důvody doplnit. Žalobce odkázal na § 23 odst. 2 písm. b) zákon o azylu, z něhož dle žalobce plyne potřeba zjistit skutkový stav alespoň základním způsobem, tj. umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit důvody své žádosti, a to buď písemně, nebo jiným vhodným způsobem. Pohovor se provede vždy, pokud je to nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž jsou důvodné pochybnosti. Uvedl dále, že obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí je jenom rekapitulace jeho předchozích žádostí o mezinárodní ochranu s krátkým poukazem na politickou a bezpečnostní situace na Ukrajině. Je tedy zřejmé, že žalovaný neměl dostatek informací k posouzení jeho žádosti a vyhodnocení skutkového stavu, neboť on důvody žádosti vůbec neuvedl. Žalovaný tedy žádným způsobem nezjistil stav věci a rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále namítal, že žadatelé o mezinárodní ochranu jsou z definice zranitelné osoby nacházející se ve svízelné situaci, což tím spíše platí pro něho, neboť se nachází v zařízení pro omezení osobní svobody a tam požádal o mezinárodní ochranu. Vyslovil názor, že v případě žadatelů, kteří se obávají vážné újmy, pod vlivem stresové situace v zařízení pro zajištění cizinců a neuvedou žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, se proto nutně aplikuje princip „shovívavosti“. V takovém případě tedy nelze řízení o žádosti ukončit zastavením pro nepřípustnost bez provedení pohovoru, se kterým žalobce na základě minulých zkušeností počítal.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v minulosti žalobce podal čtyři žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O průběhu správního řízení byl tedy informován již z minulosti, byl také poučen o povinnosti udávat pravdivé údaje a součinnost správnímu orgánu. Tvzení o tom, že byl stresován a neuvedl všechny důvody, považuje žalovaný ve světle všech okolností za účelové tvrzení uvedené pouze v žalobě. V rámci výslechu účastníka správního řízení dne 8. 2. 2020 na policii žalobce uvedl, že se na území České republiky pohyboval neoprávněně, i když měl správní vyhoštění. O tom věděl. Navíc v průběhu svého pobytu několikrát žádal o azyl, neúspěšně a v podstatě vždy tak činil z důvodu legalizace zdejšího pobytu a kvůli válečnému stavu a obavám z vymahačů. Tyto skutečnosti byly několikrát posouzeny jako nedůvodné a žádná z forem mezinárodní ochrany mu ve čtyřech případech nebyla udělena. V současném pátém řízení opět neuvedl žádné jiné skutečnosti. Kromě jiného bylo zjištěno, že žalobce je v evidenci nežádoucích osob do 20. 11. 2021. Žalobce mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný dále citoval ust. § 23 odst. 2 písm. b) a zdůraznil, že poskytl žalobci možnost sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu písemně. Odkázal na žádost žalobce o mezinárodní ochranu z 11. 2. 2020, v níž žalobce pouze napsal, že žádá o mezinárodní ochranu, žádné jiné důvody nesdělil. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobce měl možnost vyjádřit a rozvést písemně, což neučinil. Žalovaný neměl povinnost provádět s ním pohovor ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu, neboť měl za to, že o zjištěném stavu

věci nejsou důvodné pochybnosti. Tvrzení žalobce, že se nesnažil zjistit skutkový stav věci, je proto v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze spisového materiálu.

5. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Žalobce tak učinil v podání ze dne 25. 8. 2020, žalovaný v písemném vyjádření.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 č. j. MV-29487-2/OAM-2020 zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 2. 2020 dle ust. § 11a odst. 3 zákon o azylu. Žalovaný vycházel z toho, že žádost žalobce ze dne 11. 2. 2020 je již pátá v pořadí. Žalobce v ní neuvedl žádné konkrétní důvody. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce za důvody podání žádosti legalizaci pobytu na území České republiky a v případě návratu do vlasti obavy z vymahačů výplatného z dob jeho podnikání na Ukrajině. Druhou žádost zdůvodnil údajným opakovaným vyhrožováním smrtí ze strany vymahačů výplatného, které stále stejná skupina osob požaduje. Třetí žádost zdůvodnil válečným stavem na východě Ukrajiny a tím, že v České republice prožil již část života a chce zde zůstat žít. Jiné důvody nesdělil. Řízení o jeho čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal 16. 11. 2016, bylo zastaveno dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 11. 2004 bylo vedeno pod č. j. OAM-3204/VL-10-2004. Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2004, které nabylo právní moci 1. 12. 2004, byla tato žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 60 Az 212/2004-17 ze dne 28. 11. 2005 zamítl. Rozsudek nabyt právní moci 7. 2. 2006. Druhou žádost podal žalobce 12. 8. 2013, řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-231/LE-BE02-2013. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2013, které nabylo právní moci 11. 9. 2013, byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 5. 8. 2015 č. j. 49 Az 62/2013-33, který nabyt právní moci 7. 8. 2015, zamítl. Kasační stížnost žalobce k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením č. j. 2 Azs 210/2015-25 ze dne 27. 10. 2015 pro nepřijatelnost. Řízení o třetí žádosti žalobce ze dne 22. 12. 2015 bylo vedeno pod č. j. OAM-10/ZA-ZA11-2016. Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2016, které nabylo právní moci 5. 10. 2016 žalobci, nebyla udělena mezinárodní ochrana. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek. Řízení o čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16. 11. 2016 bylo vedeno pod č. j. MV-154527/OAM-2016 a řízení bylo zastaveno usnesením dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žádost byla posouzena jako další opakovaná dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl ve své poslední páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný současně porovnal situaci na Ukrajině a dovodil, že od září 2016 tam nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

8. Co se týče výše uvedených zjištění žalovaného z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 2. 2020 a z obsahu správních spisů ve věci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, krajský soud činí na tomto místě závěr, že tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu.
9. Obsahem správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 8. 2. 2020 č. j. KRPZ-16421-19/ČJ-2020-150023-SV-VS, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., na 90 dnů ode dne omezení svobody. V tomto rozhodnutí, které žalobce převzal osobně za přítomnosti tlumočníka 9. 2. 2020, je kromě jiného v poučení uvedeno, že v zařízení pro zajištění cizinců je dostupná bezplatná právní pomoc, která je poskytována pravidelně a že cizinec zajištěný v zařízení pro zajištění cizinců má možnost požádat o bezplatnou právní pomoc, která mu bude poskytnuta.
10. Správní spis obsahuje rovněž informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně se jedná o Informaci OAMP, Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2019 a z Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019.
11. Podle ust. § 11a odst. 3 věty první zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
12. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona, pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
13. Podle ust. § 23 odst. 2 písm. b) téhož zákona, pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
14. Krajský soud shledává nedůvodnými námitky žalobce, že žalovaný mu nedal prostor k tomu, aby uvedl důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, že žalovaný zcela zjevně nezjistil pečlivě stav věci, neprovedl s ním pohovor a neumožnil mu sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Tato tvrzení žalobce nemají oporu ve správním spise. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 11. 2. 2020 žalobce pouze obecně uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, aniž by jakkoli tuto žádost konkretizoval. V této souvislosti ani nelze akceptovat tvrzení žalobce o jeho údajné zranitelnosti a stresu v důsledku toho, že se nacházel v zařízení pro zajištění cizinců a že v takovém případě by u těchto žadatelů měl být aplikován princip

„shovívavosti“. K tomu soud poznamenává, že žalobce své tvrzení, že se nacházel pod vlivem stresové situace v zařízení pro zajištění cizinců, ničím nedoložil. Jedná se pouze o obecné tvrzení bez jakékoliv bližší konkretizace. Ani z obsahu správního spisu neplyne, že by snad žalobce avizoval správnímu orgánu, že je stresován situací, v níž se nachází. Pominout nelze ani tu skutečnost vyplývající z obsahu správního spisu (zjištění o tom je uvedeno výše), že v rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 8. 2. 2020, jímž bylo rozhodováno o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, kteréžto rozhodnutí žalobce převzal za přítomnosti tlumočníka 9. 2. 2020, byl poučen o tom, že v zařízení pro zajištění je dostupná bezplatná právní pomoc, která je poskytována pravidelně, že o ni má možnost požádat a bude mu poskytnuta. Žalobce této možnosti zjevně nevyužil, a ani sám poté, co podal strohou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoli bližšího odůvodnění, správnímu orgánu neavizoval, že má v úmyslu ji doplnit. V daných souvislostech je nutno připomenout, že podmínkou pro přijatelnost další opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2005-86, v němž se uvádí: „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí“, konec citace. Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži. Žalobce nejen, že neuvedl žádné nové skutečnosti, ani nepoukázal na změnu okolností, ale svou žádost neodůvodnil vůbec. Ani v žalobě nespecifikoval, které důvody mu žalovaný neměl umožnit uvést. Žalobce měl dostatečný prostor, aby důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za těchto okolností nebylo povinností žalovaného provést pohovor s žalobcem. Z výše citovaného ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu je výslovně uvedeno, že byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany (jako je tomu v posuzované věci), pak v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný postupoval v souladu s tímto zákonným ustanovením, neboť žalobci umožnil sdělit důvody žádosti písemně. Pohovor právě za situace, kdy žalobce neuvedl vůbec žádné důvody, nebyl nezbytný, neboť o zjištěném stavu věci žádné důvodné pochybnosti nepanovaly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí i z hlediska požadavků uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 185/2017-38, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy a že ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, konec citace. Žalovaný napadené rozhodnutí o další opakované žádosti dostatečně odůvodnil i ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný posuzoval na

základě Informace OAMP z 25. 4. 2019, Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby a dospěl k závěru, že situace v zemi původu se od předchozí žádosti žalobce nezměnila. Žalovaný vycházel rovněž z Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019.

15. Krajský soud uzavírá, že žalovaný vycházel při posouzení věci z relevantních podkladů, skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a rozhodnutí proto není nezákonné. Soud neshledal deficit v postupu žalovaného. Nedošlo ani k žádnému porušení ustanovení právních předpisů.
16. Soud z výše uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
17. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.08.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně